

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **PAPENO 2 s.r.o.**, IČO: 283 55 377
sídlem Bohuslava Martinů 802/9, Brno
zastoupen advokátkou Mgr. Hedvikou Hartmanovou
sídlem Kaprova 15/11, Praha

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 9. 3. 2021, čj. 04384-16/2020-ERU,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí Rady žalovaného, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020, jímž žalovaný obnovil dle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“),

řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 11. 2010 o udělení licence na výrobu elektřiny pro výrobu elektřiny umístěné na pozemku s parcelním číslem 2811/1, katastrální území Sokolnice, využívající slunečního záření o instalovaném výkonu 7,519 MW (dále také „výrobna elektřiny“ nebo „FVE Wladimírov“) vedené pod sp. zn. LIC-14226/2010-ERU, jelikož rozhodnutí o udělení licence bylo dosaženo trestným činem.

II. Shrnutí argumentace žalobce

2. Žalobce uvedl, že se žalovaný nezabýval dostatečně vyloučením odkladného účinku rozhodnutí o povolení obnovy, přestože pro něj byly splněny podmínky. Žalovaný jednal nezákonně, když rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku neuvedl ve speciálním výroku, vzhledem k návrhu žalobce obsaženému v podaném rozkladu. Nesouhlasí s tvrzením, že pozastavením licence žalobce nemůže dojít k ohrožení veřejného zájmu na dodávce elektřiny. Žalovaný se dostatečně nezabýval ekonomickou situací žalobce, přičemž celkové roční výdaje žalobce jsou v součtu přibližně 40 000 000 Kč. Rozhodnutí nebylo přiměřené a je pro žalobce likvidační.
3. Finanční prostředky jsou dostatečně zajištěny pro budoucí snadnou konfiskaci ze strany státu. Žalovaný měl vzít v úvahu trestní rozhodnutí v jejich úplnosti a ne selektovat, co uzná za vhodné. Žalovaný bezmyšlenkovitě převzal výrok o vině z rozsudku trestního soudu, což je nepřípustné a v rozporu se smyslem a účelem zákona, jelikož trestní soud rozhoduje o vině obviněného, nikoliv o tom, zda spáchaný skutek měl vliv na jiné správní (licenční) řízení.
4. O postavení a roli žalobce není pravomocně rozhodnuto, tudíž je otázkou, zda jednání jednatelů žalobce odůvodňuje závěr o trestné činnosti žalobce.
5. Podmínky pro obnovu řízení nebyly splněny. V rámci licenčního řízení nebyly žádné dokumenty falšovány, dopisovány apod. Ke dni 30. 12. 2010 byly podmínky pro vydání licence splněny. V době od vydání původního licenčního rozhodnutí a odsuzujícího trestního rozsudku uplynulo 10 let, v rámci této doby se změnil výklad právních předpisů. Otázka, zda je na místě povolit obnovu řízení v souvislosti s trestním rozhodnutím, by měla být řešena v kontextu právní úpravy (a její interpretace) účinné v roce 2010.
6. Skutkový stav ke dni 30. 12. 2010 byl žalovaným ověřen místním šetřením, které má důkazní hodnotu ve vztahu k prokazovaným skutečnostem. Výrobna elektřiny byla shledána pro snížený výkon způsobilou. Žalovaný by i nyní musel dospět ke stejnému výsledku, jinak by byla narušena právní jistota žalobce.
7. Žalovaný v roce 2012 prověřil proces udělení licence, správnost protokolu o schválení výroby ze dne 29. 12. 2010 a provedl důkaz fyzickou kontrolou výroby elektřiny na místě samém. Při kontrole bylo zjištěno, že v areálu jsou od roku 2010 stále volné nosné konstrukce, které byly zabudovány pro původně projektovaný výkon, ale nebyly použity. Dále bylo zjištěno, že výroba byla po udělení licence funkční a technicky způsobilá od počátku dodávat do sítě výkon, na který byla licence udělena.
8. Stále není k dispozici originál spisu vedeného pod sp. zn. LIC-14226/2010-ERU, kopie obsahuje zmatečné číslování. Není zřejmé, co bylo součástí spisu v roce 2010, co bylo doplněno, některé dokumenty chybí nebo nejsou úplné. Do doby opatření spisu je nutno řízení přerušit.

9. Žalovaný neprovedl žádné z důkazů, aniž by jejich neprovedení zdůvodnil. Neoprávněně zamítnut byl výslech Ing. I. F. a návrh na doplnění spisu o fotografie z kontroly ze dne 30. 12. 2010.
10. K replice ze dne 19. 5. 2021 žalobce přiložil znalecký posudek týkající se revizní zprávy vyhotovené revizním technikem ve dnech 20. – 22. 12. 2010, kterým navrhuje prokázat, že výroba elektřiny v roce 2010 splňovala všechny podmínky bezpečnosti a technické předpoklady. V licenčním řízení byla zodpovědnou osobou Ing. F., která by musela být odsouzena jako spolupachatel společně s bývalými jednatelem žalobce a revizním technikem. Místní šetření má důkazní hodnotu ve vztahu k ověření existence a dostavěnosti výroby. Předávací protokoly nemusely být v licenčním řízení předloženy
11. Uvedl, že součástí spisu nejsou dokumenty z doby po vydání licence (zejm. 2012-2013), které se týkaly prověření výroby elektřiny žalovaným. Chybí fotodokumentace o místním ohledání, protokol z místního šetření, 2. strana rozhodnutí o předčasném užívání stavby. Fakticky chybí podklad k vedení řízení o povolení obnovy řízení, jelikož právě str. 2 obsahuje zásadní informaci o nedokončení výroby elektřiny.
12. Dále popsal průběh licenčního řízení a vymezil kompetence jednotlivých orgánů v rámci celého procesu. Vzhledem ke kompetencím žalovaného je nutné posuzovat, zda na základě trestních rozsudků je možné dospět k jinému výsledku licenčního řízení. Z usnesení žalovaného vyplývá, že povede celé licenční řízení zcela znovu se všemi dokumenty, které požaduje vyhláška č. 8/2016 Sb., tedy předpis zcela irelevantní k posouzení nároku ke dni 30. 12. 2010.
13. Žalovaný nemůže slepě odkazovat na trestní rozsudky a jimi přijatý výklad norem správního práva, např. v tom směru, že jednatele měli vědět, že revizní zprávy jsou nepravdivé, nicméně žalovaný to vědět nemusel. Dále trestní senáty považují pro splnění podmínek po vydání licence jako rozhodný den podání žádosti o vydání licence, nikoliv den vydání licence.
14. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

15. Žalovaný uvedl, že absence jedné stránky ve spisu není pro posouzení věci podstatná, jelikož důvod pro obnovu řízení spočívá v dosažení rozhodnutí o udělení licence trestným činem.
16. Neprovedení důkazních návrhů je zdůvodněno v prvostupňovém rozhodnutí. Navržený výslech nemohl odstranit pochybnosti o vydání rozhodnutí o udělení licence v důsledku trestného činu. Žalovaný nezkoumal pravomocné rozhodnutí meritorně, jelikož rozhodoval pouze o nařízení obnovy.
17. Z trestních rozsudků přímo vyplývá, že trestané jednání odsouzených bylo vedené za účelem uvedení pracovníků žalovaného v omyl. V případě splnění zákonných podmínek a neudělení licence by šlo o nesprávný úřední postup žalovaného. Žalovaný nemůže ověřovat správnost obsahu jednotlivých revizních zpráv. Na tuto skutečnost nemá vliv ani provedené ohledání na místě, jelikož jím není nahrazena revizní činnost. Nadto šlo o standardní postup před udělením licence.
18. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

19. Dne 30. listopadu 2021 proběhlo ve věci jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce konstatoval, že je otázkou, zda rozhodnutí v trestní věci mělo skutečně vliv na udělení licence 30. 12. 2010. Žalobce je toho názoru, že nikoliv. Ve věci je rovněž důležité, že trestní soudy a správní mají odlišný názor na to, k jakému okamžiku má být posuzován skutkový stav věci, zda tedy ke dni podání žádosti o udělení licence, nebo ke dni rozhodování o udělení licence.

V. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud v Brně přezkoumal v mezích žalobních bodů [srov. ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také „soudní řád správní“)] napadené rozhodnutí Rady žalovaného, jakož i rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni a řízení předcházející jejich vydání. Shledal, že žaloba **není důvodná**.
21. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o žádosti o udělení licence k výrobě elektrické energie je způsobilé zasáhnout do práv žalobce, jelikož vzhledem k jeho odkladnému účinku (srov. § 100 odst. 6 správního řádu) žalobce v důsledku tohoto rozhodnutí nemůže vyrábět elektřinu v příslušné výrobně elektřiny a jeho činnost se stává protiprávní (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006-46). O jinou situaci by šlo, pokud by odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy byl vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, čj. 9 As 245/2015-150).
22. Soud se předem detailně zaměřil na otázku včasnosti uplatněných žalobních bodů (nové žalobní body lze uplatnit ve lhůtě 2 měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí žalobci, srov. § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce doručil soudu po lhůtě pro uplatnění nových žalobních bodů repliku (ze dne 19. 5. 2021), v níž uvedl řadu dříve nevyslovených argumentů. Soud se proto zabýval tím, zda se obsahově jedná o opožděné žalobní body, nebo jde pouze o rozvinutí žalobních bodů uplatněných včas (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, čj. 4 As 304/2020-31, body 37 a 38).
23. Po porovnání repliky s obsahem žaloby má soud za to, že značná část představuje rozvinutí včas uplatněných žalobních bodů. Za opožděnou však považuje argumentaci týkající se (ne)předkládání předávacích protokolů, nutnost odsouzení Ing. F. jakožto spolupachatelky a otázku určení časového znění právní úpravy rozhodného pro obnovené řízení. Důkazní návrh žalobce související s (ne)předkládáním předávacích protokolů (přehled výroben elektřiny, které nepředaly předávací protokoly) proto soud vyhodnotil jako nerelevantní.
24. Nařízení obnovy řízení má povahu tzv. dozorčího prostředku, jehož účelem je zohlednit určité skutkové okolnosti, které existovaly již v době vydání původního rozhodnutí, nicméně v této době nebyly zohledněny. V nynější věci bylo aplikováno ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu, dle kterého *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. Aby obnova řízení mohla být dle tohoto ustanovení nařízena, musí tedy existovat pravomocné rozhodnutí o tom, že *byl spáchán trestný čin* a současně musí existovat příčinná *souvislost* mezi spácháním trestného činu a vydáním původního rozhodnutí. To jsou jediné podmínky aplikace

příslušného ustanovení, naopak není vůbec rozhodné, kdo byl pachatelem předmětného trestného činu (resp. okruh potenciálních pachatelů není nijak omezen). Pokud tedy žalobce poukazuje na to, že jeho postavení ve věci není stále vyjasněno, jde o argument nedůvodný, jelikož pro aplikaci ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu není vyžadováno, aby se trestného činu dopustil přímo účastník obnovovaného řízení.

25. Dále je důležité poukázat na ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého platí, *pokud vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu*. Podle odstavce 3 téhož ustanovení je *správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné*.
26. Z citovaných částí ustanovení vyplývá, že správní orgán je závěry vyslovenými v příslušném rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, vázán. Vázanost se přitom týká jak skutkové, tak právní věty výroku takového rozhodnutí, a to *včetně* závěru, že takovým trestným činem bylo dosaženo vydání správního rozhodnutí. Pouze v případě, kdy se trestní soud (případně státní zástupce) ve výroku svého rozhodnutí nezabývá tím, zda je dána příčinná souvislost mezi spáchaným trestným činem a vydáním správního rozhodnutí, je na správním orgánu, aby tuto podmínku obnovy správního řízení sám postavil na jisto. Jak bude poukázáno dále, v nynější věci tomu tak však nebylo.
27. Pro úplnost je třeba dodat, že dle § 52 odst. 2 soudního řádu správního je rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, vázán i zdejší soud.
28. Důvodem pro nařízení obnovy řízení bylo vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2018, čj. 1 T 2/2016-2678, které nabylo právní moci 9. 10. 2019 v souvislosti s vydáním rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2019, čj. 3 To 110/2018-2795. Trestním rozsudkem bylo z hlediska právní kvalifikace konstatováno, že JUDr. P. N. (bývalý jednatel žalobce) a pan V. Š. (rovněž bývalý jednatel žalobce) se dopustili zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“), který zčásti dokonali a zčásti se jej dopustili ve stádiu pokusu. Třetím odsouzeným byl pan K. K., který se dopustil pomoci k výše popsanému trestnému činu.
29. Pan K. K. měl dle skutkové věty (zjednodušeně řečeno) zpracovat pro FVE Wladimírov revizní zprávy, které osvědčovaly nepravdivé skutečnosti, přestože si byl vědom, že se bude jednat o podklady pro orgány státní správy ve věci udělení licence pro žalobce. Bývalí jednatele žalobce se trestného činu dopustili tím, že (zjednodušeně řečeno) společně podepsali a následně podali u žalovaného žádost o udělení licence, k níž přiložili vědomě dokumenty osvědčující nepravdivé skutečnosti. Následně uvedli v omyl odpovědné pracovníky žalovaného a v důsledku získání licence jim vznikl neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu pro výrobu elektřiny z fotovoltaiických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010.
30. Zdejší soud nemá po prostudování závazných závěrů trestního rozsudku z hlediska skutkového žádné pochybnosti o tom, že popsané trestné činy vedly k dosažení předmětného správního rozhodnutí (udělení licence k výrobě elektrické energie). Tím lze současně odmítnout podstatnou část argumentace žalobce, jelikož skutečnosti vyslovené trestním soudem o souvislosti trestných činů s vydáním příslušné licence nepřísluší

zdejšímu soudu jakkoliv hodnotit či modifikovat. Je třeba vycházet z toho, že veškeré otázky týkající se jak trestní odpovědnosti příslušných osob, ale i skutkového průběhu spáchaných trestných činů již byly projednány a pravomocně vyřešeny před trestními soudy. Následně nařízená obnova řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu už představuje svým způsobem pouze „technický“ postup, jak tuto skutečnost zohlednit a vypořádat v pravomocně ukončeném správním řízení. Zdejšímu soudu tudíž z hlediska meritorního přezkumu přísluší zkoumat pouze splnění podmínek uvedených v ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu, přičemž rozporovaná souvislost trestných činů s vydáním příslušné licence žalobci je z obsahu trestního rozhodnutí zcela jednoznačně zřejmá.

31. Ze stejných důvodů nejsou pro nynější věc relevantní důkazní návrhy žalobce, které směřují k prokázání stavu FVE Wladimírov v době, kdy byla licence původně vydána. Jak již bylo řečeno, skutečnost, že k dosažení správního rozhodnutí došlo prostřednictvím trestných činů, byla pravomocně rozhodnuta trestními soudy a nynější řízení neslouží k jakékoliv revizi vyslovených závěrů. Žalobce také avizoval přiložení ústavních stížností, jimiž bývalí jednatelé brojí proti závěrům trestních soudů, nicméně ani tato skutečnost nemá vliv na existenci pravomocného rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a v souvislosti s ním bylo dosaženo předmětného správního rozhodnutí (text ústavních stížností nadto nebyl k žalobě nejspíše omylem připojen, nicméně soud ověřil, že řízení o nich bylo spojeno pod sp. zn. I. ÚS 686/21 a dosud nebylo skončeno).
32. Dle dovětku ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu lze řízení obnovit v tom případě, *pokud nové skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Ačkoliv se jedná o logický předpoklad pro smysluplnost „běžné“ (ať již povolené či nařízené) obnovy řízení, tak ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu je dle soudu třeba chápat jako speciální případ. Pro aplikaci ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu tedy není předběžné posouzení toho, zda zjištěná nová skutečnost (existence trestného činu, jehož prostřednictvím bylo dosaženo správního rozhodnutí) může potenciálně vést k jinému výsledku obnovovaného řízení. Smyslem tohoto ustanovení je dle soudu pouze to, aby v obnoveném řízení byly eliminovány veškeré vlivy zjištěného trestného činu, bez ohledu na to, k jakému výsledku obnovené řízení může vést.
33. Z hlediska meritorní podstaty věci soud uzavírá tak, že argumentaci žalobce nepovažoval v tomto směru za důvodnou, jelikož podmínky pro nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu, byly splněny.
34. Žalobce dále rozporoval několik otázek procesního charakteru. Nejprve se soud zaměřil na nevyloučení odkladného účinku rozhodnutí o nařízení obnovy řízení.
35. Dle právní úpravy obsažené v ustanovení § 100 odst. 6 věta druhá správního řádu má *rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona.*
36. Dle ustanovení § 85 odst. 2 správního řádu *může správní orgán odkladný účinek vyloučit: a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem; b) broží-li vážná újma některému z účastníků; nebo c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*

37. Z citace právních ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy řízení má odkladný účinek ve vztahu k původnímu rozhodnutí přímo ze zákona, lze jej však vyloučit. K vyloučení odkladného účinku může dojít za stanovených podmínek, podstatné je ale to, že se jedná pouze o *fakultativní* postup správního orgánu závislý na jeho úvaze. To znamená, že i pokud by se jednalo o některou z uvedených situací (veřejný zájem, hrozící vážná újma, žádost účastníka), nelze hovořit o tom, že by žalobci vznikl na vyloučení odkladného účinku právní nárok. S ohledem na tuto skutečnost se přezkumná činnost soudu zaměřuje pouze na to, jestli je úvaha Rady žalovaného (popř. žalovaného) zdůvodněná a srozumitelná, resp. zda nevybočuje z mezí správního uvážení.
38. Již žalovaný se v rozhodnutí vydaném v prvním stupni otázkou možného vyloučení odkladného účinku zabýval, přičemž vyšel z toho, že byl uveden v omyl nepravdivými podklady, což vyplynulo z trestních rozsudků. Vzhledem k tomu, že k vydání rozhodnutí došlo na základě protiprávního jednání, měl za to, že není důvod chránit účastníka řízení, před nepříznivými dopady nařízení obnovy řízení. Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí k této věci uvedla, že v rámci vyvážení protichůdných zájmů (existenční zájem žalobce a veřejný zájem na tom, aby z veřejných zdrojů nebyla podporována neoprávněná výroba elektřiny) souhlasí s názorem žalovaného. Uvedla také, že vzhledem k odsouzení jednatelů žalobce za trestný čin, bez kterého by k vydání licence nedošlo, nelze dovodit dobrou víru žalobce ve správnost (a neměnnost) původního rozhodnutí. Dle soudu se vyslovené závěry pohybují zcela v mezích správního uvážení, se kterým se ztotožňuje. Důkazní návrhy, kterými žalobce zamýšlel prokázat svou finanční situaci, tudíž soud nepovažoval za relevantní. Hrozba vážné újmy žalobce totiž byla správními orgány vzata v potaz, nicméně v kontextu trestného činu, který vedl k vydání správního rozhodnutí, nebyla hodnocena jako silnější důvod pro vyloučení odkladného účinku.
39. Žalobce současně namítal, že Rada žalovaného měla o nevyvážení odkladného účinku rozhodnout v samostatném výroku. Dle ustanovení § 85 odst. 4 správního řádu má být součástí samostatného výroku rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku, o opačné situaci toto ustanovení nehovoří. Soud přitom dospěl k závěru, že ač není vyloučeno uvedení samostatného výroku, jímž odkladný účinek nebude v rozporu s návrhem žalobce vyloučen, tak stejně dobře (tj. bez negativního dopadu na právní sféru žalobce) lze návrh žalobce vypořádat pouze v rámci odůvodnění příslušného rozhodnutí. Ani tuto část žalobního bodu soud nepovažoval za důvodnou.
40. Důkazní návrhy žalobce byly žalovaným řádně vypořádány, přičemž v tomto ohledu lze v podstatě pouze odkázat na příslušnou část rozhodnutí vydaného v prvním stupni (str. 9 a 10). Podstata argumentace, na jejímž základě žalovaný důkazní návrhy neprováděl, spočívá v tom, co již bylo výše opakováno. Při nařízení obnovy řízení podle ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu není správní orgán oprávněn jakkoliv zpochybňovat či přezkoumávat závěry, ke kterým dospěly trestní soudy.
41. V neposlední řadě žalobce poukazoval na to, že v řízení nebyl připojen originál správního spisu dokumentujícího původní řízení o žádosti žalobce, ale pouze jeho kopie, která je nadto nekompletní.
42. I v tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, potažmo Rady žalovaného. Je nutno si uvědomit, že obnova řízení se skládá ze dvou částí, nejprve je vedeno řízení o tom, zda bude obnova povolena/nařízena a následně je vedeno samotné obnovené řízení. Podklady pro první část, tj. pro rozhodnutí o nařízení obnovy řízení

podle § 100 odst. 4 správního řádu jsou přitom zcela dostatečné, jelikož spisový materiál obsahuje obě trestní rozhodnutí, která jsou pravomocná. Z jejich obsahu zároveň jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o vydání předmětné licence bylo dosaženo trestným činem. Pokud žalobce poukazuje na absenci údajně pořízené fotodokumentace, nejde o relevantní okolnost, jelikož jejím prostřednictvím opět chce zpochybnit závěry, ke kterým dospěly trestní soudy (ze stejného důvodu soud nepovažoval za relevantní důkazní návrhy směřující k prokázání existence takové fotodokumentace). Absence jedné strany povolení předčasného užívání stavby dočasně užívání stavby představuje zřejmě skutečně odlišnost od originálního spisu, což žalovaný v rozhodnutí vydaném v prvním stupni v zásadě přiznal, nicméně ani dle soudu se nejedná o vadu, která by mohla mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto i z této absentující listiny žalobce zamýšlí vyvozovat argumentaci nepřipustně rozporující závěry, ke kterým dospěly (v rovině závazných skutkových vět) trestní soudy.

43. Soud tedy neshledal žalobní body důvodnými, tudíž žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

VI. Náklady řízení

44. O náhradě nákladů soudního řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Právo na náhradu nákladů řízení náleží plně úspěšnému žalovanému, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. listopadu 2021

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu